

ændret Syn paa Straffelovgivningen, navnlig i to Henseender. For det første maa man til Særbehandling, altsaa ikke til egentlig Straf, udsondre en hel Række Forbrydere, som efter den almindelige Opfattelse ikke kan betragtes eller behandles som fuldt ansvarlige. Jeg siger: efter almindelig Opfattelse — for det er ikke min Mening at komme ind paa de Resultater, man kan hente fra den moderne Arvelighedsforskning, endnu mindre at komme ind paa en Diskussion om Villiens Frihed, Determinismen eller lignende filosofiske Problemer. Man specialiserer altsaa; man straffer ikke Børn, man straffer heller ikke unge, som der endnu er Haab om at opdrage, man undergiver dem Værgeraadforsorg eller anden opdragende Forsorg. Man straffer heller ikke, men internerer de sindssyge, de aandssvage, visse Psykopater o. s. v. Men noget tilsvarende gælder ogsaa overfor forskellige Arter af degenererede Personer, der er sløvet af Drik eller forskellige Udskjelser. Alt dette fremgaar nærmere under Omtalen af Ungdomsfængsel, Sikkerhedsforvaring, Arbejdshus og lignende Foranstaltninger, som indføres efter dette Forslag, men som ikke er Straf i almindelig Forstand. — Det var det ene Hensyn, Specialisering, som den gældende Straffelov næsten ikke kender.

Men dernæst fører denne Grundbetragtning, den sociale Grundbetragtning, ogsaa til, at man i Tilfælde, hvor ikke Forbrydelsens Grovhed bevirker, at general-præventive Hensyn, det vil sige Hensyn til Samfundets Sikkerhed og et vist Hensyn ogsaa til den Trusel, der ligger i Straffen, kræver Straffens Udtaaelse, lægger Hovedvægten ikke paa Straffen som saadan, men paa Hensynet til om muligt at bevare paagældende i øvrigt normale Individ for Samfundet eller dog efter Straffens Udtaaelse at føre ham tilbage til et ordnet Samfundsliv — Forbedringssynspunktet. Dette Synspunkt gør sig gældende gennem Nutidens videre Strafferammer og særlig gennem Udvidelsen af de betingede Straffedomme og Regler om Strafudtaaelse samt gennem de nye Regler, som jeg senere kommer til, om betinget Løsladelse.

Men selv om dette Forslag her maatte blive vedtaget i Hovedprincippet, saa mangler der alligevel noget af det, der er allervigtigst efter hele denne Grundbetragtning paa Forbrydelse og Straf: vi mangler effektive Foranstaltninger for at søge at sikre saavel Samfundet som Forbryderne selv mod Tilbagefald. Og et saadant kan jo tænkes saavel under den betingede Straffe-

dom, altsaa selv om Forbryderen foreløbig slipper for Straf mod en vis Tids straffri Vandel, som ogsaa navnlig efter Løsladelsen, ogsaa den betingede Løsladelse, fra Strafanstalt eller Fængsel. I første Henseende maa man overveje det System, som særligt er trængt frem i Amerika, Probation-Systemet, hvor den vedkommende sættes under et vist Statstilsyn, en vis Statsforsorg i en vis Prøvetid for at hjælpe ham til at undgaa paa ny at falde for Fristelsen. Og i sidstnævnte Henseende kræves der en kraftigere Organisation af det Arbejde, der nu udføres gennem Fængselselskaberne, private Selskaber, som virker paa dette Omraade, om end med Statsstøtte. Det er paa ingen Maade min Hensigt at kritisere det store frivillige Arbejde, der her gøres gennem Fængselhjælpen og lignende Institutioner, ogsaa af enkelte private. Men det er givet, at dette Arbejde strækker ikke til nu og vil endnu mindre strække til, hvis dette nye Straffelovforslags Regler om betinget Løsladelse o. s. v. bliver gennemført. Hele denne Opgave: et rationelt Forebyggelsesarbejde fra Statens, det offentliges Side, en virkelig Organisation af Kampen mod Recidivet, er efter Regeringens Opfattelse samfundsmæssigt set af den allerstørste Betydning, men den har endogsaa stor Betydning rent finansielt, idet disse evindelige Tilbagefald paa Forbryderbanen, som vi nu kender, koster det offentlige enorme Summer. Derfor kan jeg ikke betragte en Justitsministers Hverv som om end blot foreløbig endt ved Fremsettelsen af Forslaget til en Straffelovsreform. Tværtimod, det nys omtalte organisatoriske Arbejde er af endnu større Vigtighed, og dette Arbejde, disse Overvejelser, maa derfor løbe parallelt med Forhandlingen om denne Straffelov. Men denne tiltrænges saa hurtigt, at jeg har ment at burde faa dette Lovforslag fra Haanden saa hurtigt som overhovedet muligt, at faa det forelagt for den høje Rigsdag saa hurtigt, som det overhovedet kunde ske, for derefter at tage fat paa den anden Side af Sagen, Organisationen af den sociale Forsorg, der bør ske i udvidet Grad for Lovovertrædere, med det dobbelte Formaal i størst mulig Udstrækning at bevare og redde disse for et ordnet Samfundsliv og at spare det offentlige for Udgifter ved denne endeløse Række af Afsoninger for de samme Personer.

Naturligvis venter jeg ingenlunde — og det maa ingen vente — det umulige her. Vi Socialdemokrater er jo klare over, at der i Virkeligheden kun kan blive Tale om en Slags social Ambulance, om Lapperier, der